

afholdte i Genhold til den provisoriske Finantslov, maatte siges at være velbegrundede, eftersom Loven kun hjemlede Regjeringen Ret til at afholde dels nødvendige Udgifter, dels saadanne Udgifter, som, uanset at Landskting og Folkething ikke vare enedes om en Finantslov, dog vare bleve godkjendte af begge Thing og derfor maatte siges at være velbegrundede. Ligeledes paavistes det, at Loven af 8de November 1877 nøiagtig sluttede sig til den finantsielle Tilstand, for hvilken Loven af 12te April 1877 dannede Grundlaget. Den eneste Grund, der kunde være til, jeg vil ikke sige at forkaste Statsregnskabet eller en Del af Statsregnskabet, men til at opsætte Godkjendelsen af Statsregnskabet, skulde være den, at Folkethinget vilde benytte sin Myndighed til gennem en Rigsretssag at søge Spørgsmaalet om, hvorvidt den provisoriske Finantslov var grundlovsstridig eller ikke, bragt til Afgjørelse, den eneste Maade, hvorpaa dette rettelig kunde ske. Allerede i forrige Samling udtalte Udvalgsflertallet den Formodning, at Folkethinget i det foreliggende Tilfælde ikke havde fundet tilstrækkelig Anledning til at benytte sin Anklagemyndighed, da det havde havt særlig Opfordring til at gjøre det, dengang Loven af 12te April 1877 i Begyndelsen af Samlingen 1877—78 paa grundlovmæssig Maade blev forelagt Folkethinget til Beslutning, men undlod at gjøre det. Den Forudsætning, som Udvalgsflertallet dengang gik ud fra, har jo yderligere stadfæstet sig. Nu har det andet Thing igennem to Samlinger havt Statsregnskabet for 1877—78 til Behandling og har derved altsaa havt yderligere Opfordring til at bringe dette Spørgsmaal til endelig Afgjørelse gennem en Rigsretssag. Man har imidlertid ikke gjort det, og der er altsaa en dobbelt Grund til at antage, at det andet Thing ikke agter at bringe dette Spørgsmaal frem, saa meget mere, som der under Forhandlingerne i det andet Thing fra forskellige Sider og særlig fra Ordføreren for det paaagjældende Udvalg fremkom Udtalelser om, at man, saafremt der maatte fremkomme Forslag om en Rigsretssag, vilde være villig til at støtte et saadant Forslag. Men et saadant Forslag fremkom ikke bestemt eller ikke. — Efter dette kan jeg ikke nære nogen Tvivl om, at det høie Landskting vil følge Udvalgsflertallet. Der er ikke nu nogen som helst Grund for Landsktingen til at forlade det Standpunkt, som det har indtaget i forrige Samling. Jeg kan kun beklage, hvis det maatte vise sig, at ikke alle Medlemmer kunne slutte sig hertil; thi, som det forrige Gang blev tilstrækkelig paavist, ligger der i Godkjendelsen af Statsregnskabet ikke nogen som helst Afgjørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt den provisoriske Finantslov har været grundlovsstridig eller ikke. Enhver maatte kunne stemme for Statsregnskabets Godkjendelse og dog beholde sin Mening om hin Lovs Grundlovsmedholdelighed ube-

skaaen. — Naar jeg nu forudsætter, at det høie Thing godkjender Flertallets Indstilling, kan der spørges: Hvad saa? Ja, jeg er ikke istand til at afgjøre dette Spørgsmaal. Man kan jo tænke sig, at den høie Regjering kan gaa en af to Veie. Den kan enten versonnere saalees: Der paahviler Regjeringen en Forpligtelse til, naar Statsregnskabet er færdigt, at forelægge det for Rigsdagen til Beslutning. Dette er sket, Regnskabet er gjort til Gjenstand for Behandling i de to Thing, Thingene ere ganske vist ikke komne til det samme Resultat, men Regjeringen har opfyldt, hvad der paahviler den efter Forsætningen, og dermed er der ikke mere at gjøre fra Regjeringens Side. Man vil saa herved naae til en Begravelse af dette Spørgsmaal, som ganske vist maatte siges at være ekstraordinær, men altid vilde have det Fortrin, at det vilde være en Begravelse af en fortrædelig Sag. Men man kan ogsaa tænke sig, at Regjeringen mener, at der paahviler den en Forpligtelse til at søge at opnaa en enstemmig Beslutning af de to Thing med Hensyn til Statsregnskabet, og at den derfor i senere Samlinger forelægger Regnskabet til Beslutning af Rigsdagen. Det vil i saa Fald ikke være meget sandsynligt, at de to Thing ville komme til nogen fælles Beslutning. Man vil saa have den Foropielse at se denne Sag vende tilbage det ene Aar efter det andet; Behandlingen vil naturligvis blive kortere og kortere. Jeg kan ikke se, at man derved vilde naae Andet, end at man hvert Aar fik en Paamindelse om, at Folkethinget, uagtet dets Flertal, har ment, at denne finantsielle Lov ikke har været stemmende med Grundloven, dog har undladt at benytte sin Ret til at bringe dette Spørgsmaal for Rigsretten; men som bekendt ere jo Rettigheder tillige Forpligtelser. — Inden jeg sætter mig ned, skal jeg endnu tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til nogle af det ærede Mindretal i Betænkningen opstillede Betragtninger. Jeg skal ikke dvæle videre ved, at Mindretallet udtaler, at det kunde slutte sig til særdeles meget af det, „man angiver som Motivering af Flertallets Indstilling“, hvori der kunde synes at ligge en Antydning af, at Flertallet har havt andre Motiver end dem, som det angiver for at være sine virkelige Motiver med Hensyn til Sagens Afgjørelse. Skulde dette være det ærede Mindretals Mening, vilde det være overordentlig let at retortuere; men jeg skal ikke indlade mig herpaa, jeg skjænker det ærede Mindretal dets Bemærkning. Der er derimod andre Betragtninger, som jeg ikke ganske kan forbigaa, nemlig den Maade, hvorpaa det ærede Mindretal har ment at burde frembringe enkelte Sætninger af dem, der findes i Udvalgets Flertals Betænkning fra forrige Aar. Udvalgets Flertal har ikke ment i den trykte Betænkning at burde forvare sig herimod; men vi kunne ikke ganske forbigaa det med Tauskeb, fordi det let kunde lede til den Forestilling, at vi god-